

(Marina Baixa)–; en canvi, el 2007 Camps va fer net de zaplanistes. A les Corts tan sols resten dues persones que no tenen inconvenient a lloar l'etapa de govern de Zaplana, les ex-conselleres Alicia de Miguel i Gema Amor.

Els homes forts de Ripoll –a més d'Amor, que compatibilitza la feina de diputada amb la vice-secretaria provincial de Comunicació del PP alacantí, amb la direcció del Patronat de Turisme de la Costa Blanca i amb la presidència del PP benidormer– són, principalment, l'alcalde d'Oriola –Mónica Lorente, que és secretària general del PP provincial–, Mari Carmen Jiménez –d'Elda (Vinalopó Mitjà)–, els diputats al Congrés Miguel Peralta –ex-alcalde d'Alcoi– i Macarena Montesinos, el vice-secretari d'organització –Miguel Ortiz, ex-alcalde d'Altea (Marina Baixa)– i els altres dos batlles més importants amb què compta el zaplanisme: l'alcoià Jordi Sedano i Celia Lledó, de Villena (Alt Vinalopó), vice-secretari de política sectorial i vice-secretària de política local del partit.

Lledó és la prova del nou que l'admiració de Zaplana ultrapassa els límits d'edat. Ella, com molts alcaldes de les comarques alacantines, s'hi senten ben propers sense haver-lo conegut gaire. De fet, molts encara estudiaven, quan Zaplana presidia la Generalitat Valenciana. És, en definitiva, la demostració que l'ombra de l'ex-cap del Consell és molt més allargada que no voldria Camps.

Alguns lloctinents de Ripoll fins i tot van plorar d'emoció l'octubre del 2008, quan Camps, Ricardo Costa –que era el secretari general del PPCV– i tota la *troupe* de consellers desplaçada a Oriola –la seu del congrés provincial que havia de canviar el rumb del partit– per tal de destronar-lo de la presidència van quedar-se amb un pam de nas. Després de setmanes i setmanes de pressió als compromissaris perquè escolliren Manuel Pérez Fenoll –aleshores, alcalde de Benidorm–, Ripoll va imposar-se per cinc vots. Era la constatació que Camps –encara no involucrat en el procés judicial derivat del *cas Gürtel*– té al sud un terreny vedat. Un terreny en què evoquen Eduardo Zaplana molt més que no a ell, en què l'ex-president i també ex-ministre compta milers de seguidors acèrrims.

“Abans érem un partit molt més centrat”

Fernando Modrego fou conseller de Medi Ambient, entre el 1999 i el 2003, durant l'última legislatura d'Eduardo Zaplana. Diputat a les Corts entre el 1995 i el 2007, avui dirigeix l'empresa mixta Proaguas Costablanca, SA. D'aquella etapa de govern destaca, sobretot, la vertebració territorial.

No us agrada gens, el terme *zaplanisme*.

—Com a corrent polític, el zaplanisme no existeix. És una manera de definir la sintonia que hi ha entre molta gent que ha fet moltes coses, que comparteixen una mateixa idea de partit i que temps enrere van treballar amb Eduardo Zaplana. Molts han volgut treballar amb Camps, però una altra cosa és que els ho hagen deixat fer. Per poder treballar junts, cal que ho vulguen totes dues persones.

—**És sensiblement diferent, aquesta idea de partit de què parlu d'aquella que proposa Francisco Camps?**

—Trobe que sí. Abans, érem un partit molt més centrat. Mireu, si no, les polítiques socials: la llei de parelles de fet, les ajudes a la dependència... Vam marcar algunes fites inqüestionables. Per bé que Zaplana sempre s'ha anomenat liberal, en allò que fa al respecte de les llibertats, va anar molt més enllà. Les seues polítiques tenien un component social molt acusat, més proper al centre que no ara. O la política ambiental, que vaig tenir la sort de poder desenvolupar i que en absolut no es correspongué amb allò que és tradicional en el conservadorisme.

—**Per què?**

—Perquè vam protegir el 25% del territori, vam elaborar un catàleg de zones humides, vam atraure 20.000 milions de pessetes [120 milions d'euros] de fons europeus per al tractament dels residus...

Vam crear dotze plantes en només quatre anys. I els vuit darrers, només han inaugurat la del Campello, que a més vam aprovar-la llavors! Mireu la política urbanística, també: vam respectar i desenvolupar la normativa aprovada pel Partit Socialista, i fou positiu, perquè ací hi havia la base del nostre gran creixement econòmic. No tan sols es tractava de guanyar diners, sinó que alhora calia que hi haguera terreny per a fer tot d'edificis dotacionals. Gràcies a unes determinades lleis es va poder crear molta riquesa, encara que potser haviem d'haver esmenat algunes deficiències... El tema urbanístic va començar a girar massa de pressa i no vam ser capaços de refredar-lo.

—**Quins aspectes més destacarieu, de tota aquella etapa de govern?**

—La vertebració de la comunitat. Zaplana va prendre moltes decisions perquè tots els ciutadans se'n sentiren participants, del projecte comú de la Comunitat Valenciana. El pla hidrològic, per exemple, en fou una: la idea del transvasament de l'Ebre era una manera de crear comunitat, com també l'AVE a València, Alacant i Castelló. Gràcies a la seua capacitat de seure a dialogar amb José Bono [aleshores president de Castella – la Manxa] i Alberto Ruiz-Gallardón [de la comunitat de Madrid], va arribar a acords globals molt valuosos.

—**I amb Jordi Pujol. Van acordar la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.**

—Les reunions amb Pujol, ja les contarà ell algun dia... Siga com siga, es tractava que les inversions projectades a Alacant tingueren una correspondència a Castelló i a València. Si calia fomentar la capital del turisme que és Benidorm, feia Terra Mítica, però alhora això s'equilibrava amb la Ciutat de les Ciències, fonamental per a la ciutat de València i que duplicava o triplicava la despesa de Terra Mítica. A Castelló també van fer-se inversions molt importants. Darrerament, en canvi, no s'ha aprofundit prou aquesta idea de comunitat, i només cal veure els problemes que hi ha hagut ara amb CAM i Bancaixa. La percepció actual és que el paper d'Alacant és més supeditat a les decisions de València, que és una gran ciutat i que té una força impressionant.

—**Alacant també ho és.**

—Precisament per això. Mireu els alts càrrecs de la Generalitat Valenciana... Desconec si n'hi queda cap, d'Alacant. Potser hi queda algú, encara. En temps de Zaplana, però, tot era molt més equilibrat.

—**Antonio Fernández Valenzuela, fins fa poc president de la Cambra de Comerç d'Alacant, va criticar ara fa dos anys que hi havia una deixadesa inversora a les comarques alacantines per part del Consell.**

—Jo crec que és cert.

—**Què té Zaplana, de tota manera, perquè tanta gent encara us hi sentiu tan lligats, tot i ser fora de la política?**

—És molt lleial als seus amics. Sempre que ha pogut ajudar una persona, ho ha fet. Ha estat un polític valent: va fer el salt de Benidorm a la Generalitat, i de la Generalitat al govern d'Espanya. A més, sempre ha tingut una capacitat de treball important i s'ha fixat objectius ben ambiciosos. La influència de la Comunitat Valenciana va créixer molt, en tot aquell temps.

—**El "poder valencià", que deia.**

—Sí, ell va crear aquest concepte, però cal creure-hi. Curiosament, avui ja no se'n parla, del *poder valencià*, és una cosa que s'ha perdut. No sé si encara existeix, però és clar que no se'n parla.

—**Heu tractat el president Camps personalment, també.**

—Sí. Vam coincidir en diverses societats públiques de València, des que ell

La plantada de setze diputats zaplanistes del 2004 fou una manera "d'expressar el descontentament d'una part del partit, un descontentament que fins i tot diria que avui s'ha agreujat".

era regidor i jo director general d'Urbanisme. A la Ciutat de les Arts i les Ciències, al Port...

—**Considereu que actua de manera massa recelosa, massa desconfiada?**

—Cada persona té el seu estil. Amb Camps, hi tinc una relació correcta, és el president del meu partit. Amb Zaplana, evidentment, la meua implicació era superior, més personal. Zaplana i jo som amics de fa molt de temps, tots dos provenim de Benidorm.

—**La plantada de setze diputats zaplanistes a Camps, el 27 de juliol del 2004 a les Corts, va marcar un abans i un després amb el campisme. Us en penediu o hi havia prou motius per a fer-ho?**

—No crec que allò significara un abans i un després ni que no haver-ho fet haguera canviat gens les coses. Tot hauria estat igual, encara que no ho haguérem fet. Aquell dia no hi havia cap votació, era un acte sense cap més

importància. Es tractava d'expressar el descontentament d'una part del partit, un descontentament que encara avui ningú no ha volgut solucionar; podríem dir que s'ha agreujat, fins i tot. Dins de la lleialtat que tots hem mantingut, és obvi que hi ha diverses maneres de veure el partit, com va quedar clar al darrer congrés provincial [a Oriola, el 2008] i a moltes assemblees locals en què van concórrer dues candidatures. Ningú mai no va buscar una llista d'integració a Oriola, per exemple.

—**Ricardo Costa, que n'era el secretari general, sens dubte que no.**

—Evidentment que no. Van plantejar el congrés com un conflicte. La finalitat era la que era.

—**Si Camps posa entrebanca a la continuïtat de José Joaquín Ripoll a la Diputació, què passarà?**

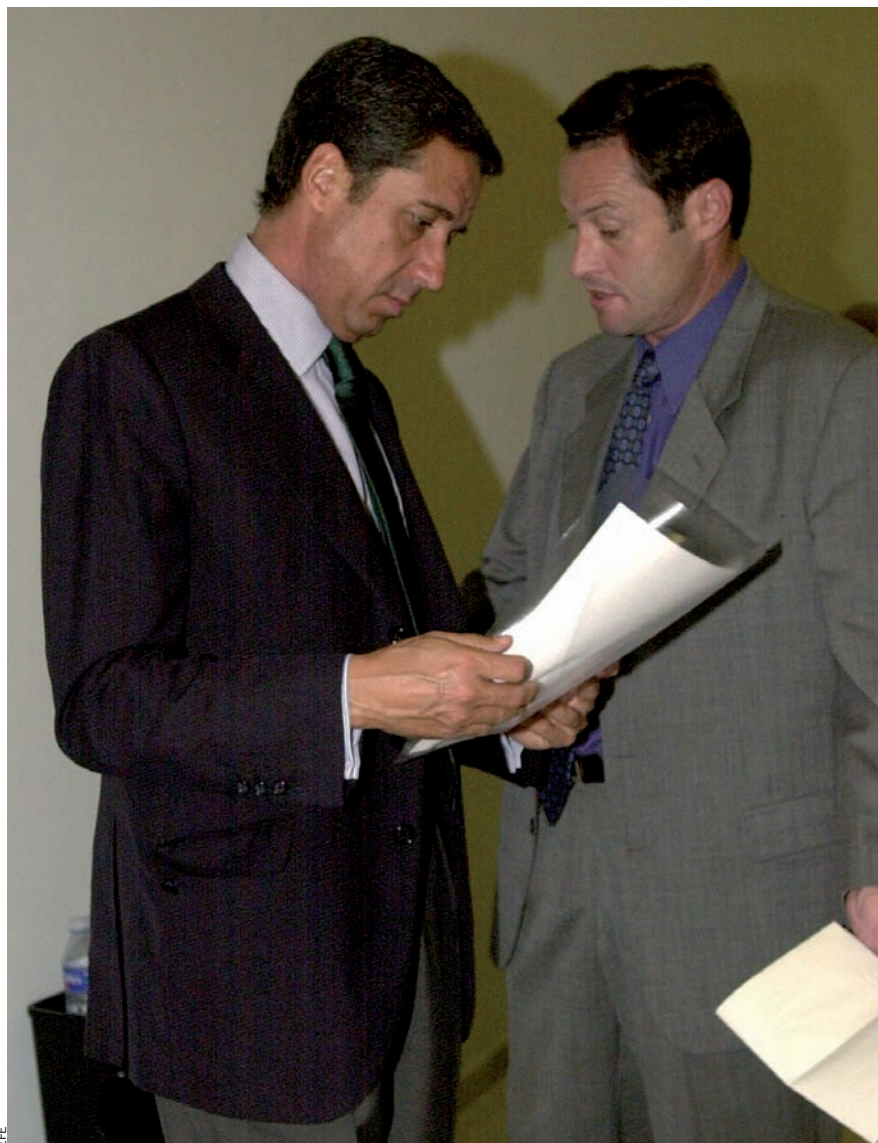
—Si Ripoll vol presentar-se de nou —que supose que sí—, entenc que Camps li donarà suport. Si no fora així, cadascú defensaria les seues posicions, com ja va passar a Oriola. Si en aquell moment Manuel Pérez Fenoll [aleshores, abans de la moció de censura del 2009, alcalde de Benidorm] tenia el suport de Ricardo Costa, de David Serra [secretari d'organització del PPCV] i de tota l'executiva regional, però així i tot va perdre el congrés, ara ben bé podria passar igual. L'actitud més lògica és donar-li suport, a Ripoll. No hi ha cap motiu per a no fer-ho. Fer fora algú que ha aconseguit els millors resultats, que és el president provincial del partit, sense haver-hi cap figura alternativa...

—**Entenc que Manuel Pérez Fenoll no ho és, per a vos.**

—Pérez Fenoll no és ni alcalde de Benidorm. I no ho és gràcies a una decisió del comitè electoral regional, que modificà la llista enviada pel comitè local de Benidorm per introduir-hi el senyor Bañuls, que no en formava part. Jo presidia el comitè electoral local de Benidorm i el senyor Bañuls no formava part de la llista. En canvi, a la que van presentar finalment al jutjat, sí que hi era. Caldria que algú assumira les seues responsabilitats, per tant.

—**De la llista que enviàreu a la que va tornar de València, hi havia força canvis, de fet.**

—Entre ells, el senyor Bañuls. I en política, quan fas alguna cosa mala-

Modrego conversa amb Zaplana, l'any 2000 a les Corts, quan era conseller de Medi Ambient. "Algú pot sentir-se ofès, però el PP de la Comunitat Valenciana bàsicament va crear-lo Eduardo Zaplana."

ment, has d'assumir-ne les responsabilitats.

—**Pérez Fenoll no hauria de tornar a optar a l'alcaldia, doncs?**

—Ho han de decidir els òrgans del partit, però cal valorar-ho tot. La presidenta local, Gema Amor, ho fa molt bé. Tots els estudis demostren que seria la

millor candidata per a recuperar l'alcaldia de Benidorm. Hi ha uns altres equips que han comès errades importants. La meua opció és clara: Gema Amor.

—**Penseu que al congrés provincial pròxim, previst per al 2012, es repetirà l'enfrontament del 2008? En cas que fora així, la distància entre Ripoll i l'altre aspirant seria més gran que no els escassos cinc vots d'aleshores?**

—A la vida no pots fer plans a llarg termini, i en política encara menys. Nosaltres tenim un president que ha guanyat el congrés. Zapatero també guanyà de ben poc i fa set anys que presideix el govern. Al president Ripoll encara li resta més de la meitat del mandat, presideix la Diputació, les nostres expectatives

“Curiosament, ja no se'n parla, del ‘poder valencià’; és una cosa que s'ha perdut”

electorals són boníssimes... Mentre ho vulga, Ripoll presidirà el partit. A més, arriba un moment en què ja no té sentit de continuar proposant una alternativa. Sobretot perquè Ripoll és un home dialogant, molt dialogant. Tant al govern valencià com a la Diputació, sempre ha buscat l'entesa, no els conflictes. Ho fa molt bé i cada dia reforça, encara més, la seua posició.

—**Eduardo Zaplana hauria actuat de manera diferent, en cas de trobar-se immers en un cas Gürtel? Camps actua massa a la defensiva?**

—El cas Gürtel no agrada a cap membre del PP. Hi ha hagut conductes irregulars de gent propera al partit, més que no estrictament de gent del PP. És el nostre president, però, qui ha de prendre les decisions que pertoquen i solucionar els problemes. Com? Jo no us diré què hauria fet; probablement hauria fet coses diferents, però no sé si haurien eixit bé. Hem de preservar la presumpció d'innocència dels nostres militants, sí, però alhora també cal assumir responsabilitats polítiques. No gosaré dir què havia d'haver fet el president, però sí que dic que calia haver fet alguna cosa, perquè açò ens perjudica políticament: açò evita el debat, només parlem de les mateixes coses... Cal fer passes endavant i desbrossar aquests temes.

—**Seria higiènic que Camps repetira com a candidat, el 2011?**

—Aquesta decisió, només li competeix a ell i al president nacional [Mariano Rajoy], que té més dades que no jo, un militant disciplinat que respectarà allò que ells diguen.

—**Si Camps no es presentara de nou, què us semblaria Rita Barberà com a cap de llista? Us agrada més Alberto Fabra, alcalde de Castelló de la Plana?**

—Ara com ara, tenim un president que diu que és innocent i que vol presentar-se a les eleccions. Açò correspon més als periodistes, que teniu llibertat per a efectuar aquesta mena d'especulacions.

—**Cap membre de la direcció provincial alacantina no va anar a la junta directiva del 12 de maig, ni tampoc al míting de suport a Camps del 23 d'aquell mes. Per què?**

—A la direcció d'Alacant també li agrada de participar en les decisions

“Mentre ho vulga, Ripoll presidirà el partit. No té sentit de plantejar una alternativa”

del partit. La cosa ve d'abans: quan van destituir Ricardo Costa, per exemple, no hauria estat gens malament de consultar-ho prèviament als presidents provincials, demanar-los l'opinió, buscar consens, unir, no imposar. La no-assistència no va ser perquè no donem suport a la direcció regional, sinó perquè, abans d'anar-hi, cal saber de què s'hi parlarà i què s'hi proposarà. Va ser un toc d'atenció, simplement això.

“Quan hi havia Zaplana, enlloc no es presentaven dues llistes”

—**Mai no heu pensat que semblen dos partits en un?**

—No ho sé... El PP de la Comunitat Valenciana bàsicament va crear-lo Eduardo Zaplana. Algú pot sentir-se una mica ofès, però, més enllà d'alguna figura concreta —com ara Rita Barberà—, no érem una opció capaç de guanyar un Partit Socialista que feia molts anys que era al govern. La feina municipi a municipi, el fet de trobar la gent adequada, gent nova, el fet de muntar una estructura equilibrada en què cadascú tenia el seu pes... Tot això ha possibilitat d'augmentar notablement la nostra implantació. Hem multiplicat per sis la nostra militància,

“Gürtel? No gosaré dir què havia d'haver fet Camps, però havia d'haver fet alguna cosa”

a qualsevol població hi ha una seu del PP, als actes sempre hi va molta gent, ser del PP genera una il·lusió... És clar que Camps també hi té part de responsabilitat, però qui fa el salt fonamental és Zaplana. Quan hi era ell, enlloc no es presentaven dues llistes. Ningú no volia presentar-se, aquella era una forma distinta de fer política. Avui hi ha corrents diversos: a Alacant, determinada gent que tenim una idea diferent del partit i que pensem que no s'ha comptat prou amb segons qui —que prevalen els criteris d'afinitat política interna sobre la capacitat de cadascú—, ens hem presentat a un congrés davant una altra candidatura.

—**Parleu del congrés provincial fet a Oriola el 2008, novament.**

—Sí. Cal remarcar la importància que va tenir. Una de les dues llistes tenia el suport de tot el Consell, amb tota la capacitat d'aprovar coses —uns pocs dies abans van desbloquejar-se centres de salut, plans que hi havia pendants...—, però, malgrat tot, vam guanyar aquell congrés! I, a més, molta d'aquella gent no tenia cap relació important amb Zaplana. Fan costat a qui pensen que han de fer costat. No som dos partits, és clar que no, però nosaltres també som el PP. També ho som, i per això defensarem la nostra posició al congrés i tenim el dret d'opinar i de continuar dins.

—**Heu dit adés que, amb Zaplana, el partit era més centrat que no ara. Hi incloeu la relació amb l'Església Catòlica?**

—Els governs de Zaplana eren més oberts a qualsevol mena de creença, de sensibilitat social... Més que no ara, sí. La presència d'alguns membres al govern actual —una cosa molt digna i molt respectuosa, és clar— fa pensar que aquells governs eren més oberts, sí.

—**Descarteu completament que Zaplana retorne a la vida política?**

—Ha dit que ni s'ho planteja.

—**Ell en gaudia molt.**

—I tant! És un animal polític per excel·lència. En qualsevol cas, no seria un retorn a Alacant o a la Comunitat Valenciana; té un altre nivell, una experiència vital, ha estat al govern d'Espanya... Ha de fer com ara: gaudir de la vida. Potser troba a faltar la intensitat amb què sempre ha viscut la política, però.